

Dosarul nr. 2ra-1439/20

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) A. Brăgaru

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Anton, A. Bostan, V. Cotorobai

Î N C H E I E R E

21 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către Grebnev Roman și
ÎCS "Vistarcom" SRL, reprezentată de avocatul Sîrghi Viorel,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Grebnev Roman
împotriva ÎCS "Vistarcom" SRL cu privire la anularea actelor de constatare,
anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea
salariului pentru absența forțată de la muncă și încasarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 iunie 2020, prin care s-a
admis apelul declarat de ÎCS "Vistarcom" SRL și s-a casat parțial hotărârea
Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 mai 2019,

c o n s t a ț ă :

La 06 iulie 2018, Grebnev Roman a depus cerere de chemare în judecată
împotriva ÎCS "Vistarcom" SRL cu privire la anularea actelor de constatare,
anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea
salariului pentru absența forțată de la muncă și încasarea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, Grebnev Roman a menționat că la 22 noiembrie 2007, a
fost angajat la ÎCS "Vistarcom" SRL în calitate de șef al secției pază.

La data de 17 iulie 2017, pârâtul a emis ordinul nr. 149 "Cu privire la
lichidarea subdiviziunii și reducerea statelor de personal din unitatea comercială
nr. 4", prin care s-a decis preavizarea angajaților din cadrul unități respective în
legătură cu lichidarea acesteia.

Reclamantul a invocat că deoarece deținea și funcția de președinte a
organizației sindicale, pârâtul a înaintat Federației Sindicatelor
"Moldsindcoopcomerț" un demers referitor la acordul preliminar la concedierea sa
în legătură cu reducerea statelor de personal, iar ca urmare a examinării
demersului, ultima și-a exprimat dezacordul la concediere.

Însă, contrar opiniei Federației Sindicatelor, prin ordinul nr. 190/4 din 02 octombrie 2017, a fost concediat începând cu data de 02 octombrie 2017.

Ordinul în cauză a fost contestat în instanța de judecată, astfel prin hotărârea Judecătoreiei Chișinău, sediul Central din 02 mai 2018, a fost anulat ordinul nr. 190/4 din 02 octombrie 2017, fiind restabilit în funcția deținută anterior, cu încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă pe perioada 03 octombrie 2017 – 12 martie 2018.

Ulterior, în temeiul hotărârii judecătorești, a fost restabilit la muncă, începând cu data de 03 mai 2018, ordinul cu privire la restabilire fiindu-i adus la cunoștință la data de 08 mai 2018.

Totodată, i-au fost aduse la cunoștință actele din 03 mai 2018, 04 mai 2018 și 07 mai 2018 privind constatarea absenței nemotivate de la locul de muncă, iar prin ordinul nr. 90/4 din 15 mai 2018, a fost concediat de la locul de muncă.

Reclamantul a invocat ilegalitatea actelor privind constatarea absenței nemotivate de la locul de muncă.

Astfel în opinia reclamantului, angajatorul urma să-i aducă la cunoștință ordinul cu privire la restabilirea la locul de muncă până la data de 05 mai 2018.

Însă, ordinul cu privire la restabilirea la muncă, emis la data de 03 mai 2018 i-a fost adus la cunoștință numai la data de 08 mai 2018.

Deci, nefiind încă restabilit la muncă, i s-a imputat absența nemotivată de la locul de muncă.

Reclamantul Grebnev Roman a solicitat anularea actelor din 03 mai 2018, 04 mai 2018, 07 mai 2018 și 08 mai 2018 privind constatarea absenței nemotivate de la locul de muncă ca fiind ilegale, anularea ordinului nr. 90/4 din 15 mai 2018, restabilirea în funcția de șef al secției pază a unității comerciale nr.4, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la locul de muncă începând cu data de 16 mai 2018 și încasarea prejudiciului moral în mărime de 43 014 lei.

Prin hotărârea Judecătoreiei Chișinău, sediul Centru din 30 mai 2019, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Grebnev Roman.

S-au anulat actele privind constatarea absenței nemotivate de la muncă a lui Grebnev Roman din 03 mai 2018, 04 mai 2018, 07 mai 2018 și 08 mai 2018.

S-a anulat ordinul nr. 90/4 din 15 mai 2018 cu privire la desfacerea contractului individual de muncă cu Grebnev Roman, emis de directorul magazinului unității comerciale nr. 4 din cadrul ÎCS "Vistarcom" SRL.

S-a restabilit Grebnev Roman în funcția de șef serviciu pază al secției pază al ÎCS "Vistarcom" SRL.

S-a încasat de la ÎCS "Vistarcom" SRL în beneficiul lui Grebnev Roman salariul pentru absența forțată de la muncă pe perioada 16 mai 2018 – 30 mai 2019 reieșind din salariul mediu lunar de 7 169 de lei.

S-a încasat de la ÎCS "Vistarcom" SRL în beneficiul lui Grebnev Roman suma de 15 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, acțiunea depusă de Grebnev Roman a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 iunie 2020, s-a admis apelul declarat de ÎCS "Vistarcom" SRL, s-a casat hotărârea Judecătoreiei Chișinău, sediul Centru din 30 mai 2019 în partea cerințelor cu privire la anularea actelor privind constatarea absenței nemotivate de la muncă a lui Grebnev Roman din 03 mai

2018, 04 mai 2018, 07 mai 2018 și 08 mai 2018 și s-a emis în această parte o nouă hotărâre, sub formă de încheiere, prin care:

S-a încetat procesul civil în partea cerințelor privind anularea actelor de constatare a absenței nemotivate de la muncă a lui Grebnev Roman din 03 mai 2018, 04 mai 2018, 07 mai 2018 și 08 mai 2018, pe motiv că această cerință nu urmează a fi judecată în procedură civilă.

S-a admis parțial pretenția înaintată de Grebnev Roman cu privire la repararea prejudiciului moral.

S-a încasat de la ÎCS "Vistarcom" SRL în beneficiul lui Grebnev Roman suma de 7 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut ca fiind eronată examinarea în procedură contencioasă a cerinței privind anularea actelor de constatare a absenței nemotivate de la muncă a lui Grebnev Roman, astfel procesul în această parte urmând a fi încetat, or, pretenția în cauză nu urmează a fi examinată în procedura civilă.

Totodată, instanța de apel a reținut ca fiind întemeiată hotărârea instanței de fond în partea anulării ordinului de concediere nr. 90/4 din 15 mai 2018, în situația în care deși nu era de acord cu anularea ordinului nominalizat, angajatorul nu a invocat nici un temei legal de menținere a acestuia, în pofida faptului că sarcina probațiunii aparține angajatorului.

Astfel dat fiind că conduita manifestată de către angajator nu a fost una întru totul conformă legii, legal a fost anulat ordinul de concediere contestat, or, contrar celor invocate de angajator întru confirmarea legalității ordinului emis, s-a constatat cu certitudine nerespectarea procedurii legale în acest sens.

La fel, instanța de apel a concluzionat că, urmare a eliberării ilegale a reclamantului de la locul de muncă, este justificată și cerința cu privire la restabilirea lui Grebnev Roman în funcția deținută anterior, cu încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă.

Cu referire la pretenția privind încasarea prejudiciului moral, instanța de apel a constatat că instanța de fond nu a luat în considerație în care măsură această compensare poate aduce satisfacție angajatului concediat, astfel suma de 15 000 lei dispusă spre încasare în beneficiul lui Grebnev Roman este una exagerată, motiv pentru care aceasta urmează a fi modificată, cu micșorarea cuantumului prejudiciului moral până la suma de 7 000 lei, care reprezintă o sumă rezonabilă pentru prejudiciul moral cauzat, fiind echitabilă în raport cu suferințele cauzate prin îngrădirea dreptului de a munci.

La 14 august 2020, Grebnev Roman a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel în partea în care s-a casat hotărârea primei instanțe și s-a încetat procesul și în partea micșorării cuantumului prejudiciului moral, cu menținerea integrală a hotărârii primei instanțe.

Recurentul Grebnev Roman, în motivarea recursului a invocat că decizia instanței de apel în partea contestată este neîntemeiată, emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material, fără a constata și elucida pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

De asemenea, recurentul a menționat că nu pot fi reținute argumentele instanței de apel precum că suma de 7 000 lei reprezintă o sumă rezonabilă care ar compensa daunele morale cauzate, deoarece instanța de apel nu a luat în considerație că angajatorul a acționat cu rea credință față de angajat, în mod discriminator și în mod repetat.

Astfel la determinarea întinderii compensației pentru daunele morale, instanța de apel urma să țină cont de încălcarea repetată din partea ÎCS "Vistarcom" SRL a dreptului său la muncă, deci suma de 15 000 lei cu titlu de compensare încasată de prima instanță, poate aduce satisfacție angajatului concediat ilegal în mod repetat și care nu constituie o sumă exagerată.

La 02 septembrie 2020, ÎCS "Vistarcom" SRL, reprezentată de avocatul Sîrghi Viorel, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel în partea în care au fost admise cerințele înaintate de Grebnev Roman cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă integral.

Recurentul ÎCS "Vistarcom" SRL, în motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată au aplicat eronat normele de drept material.

La fel, a menționat că este eronată concluzia instanțelor de judecată cu referire la faptul că ordinul de restabilire nu a fost adus la cunoștința lui Grebnev Roman în termen de 3 zile.

Astfel constatarea instanțelor de judecată în acest sens este una greșită, rezultată din interpretarea eronată a legii, în special art. 89 alin. (3) din Codul muncii, precum și neaplicării normelor prevăzute la art. 9 alin. (2) lit. a), d) și g¹) și art. 201 din Codul muncii.

Deci, din momentul anulării de către instanța de judecată a ordinului nr. 190/4 din 02 octombrie 2017 privind concedierea lui Grebnev Roman, raporturile de muncă au fost restabilite fără necesitatea emiterii unui act juridic suplimentar – ordin de restabilire.

Prin urmare, anume hotărârea judecătorească privind restabilirea la muncă a salariatului servește temei de drept pentru restabilirea raporturilor de muncă între angajator și salariat, iar emiterea de către angajator a ordinului de restabilire a salariatului la muncă este doar un act de formalitate și de evidență.

În consecință, ÎCS "Vistarcom" SRL a reiterat că Grebnev Roman nu s-a conformat hotărârii instanței de judecată și obligațiilor sale de muncă de a se prezenta imediat la locul său de muncă după emiterea hotărârii instanței de judecată de restabilire la locul de muncă și prin urmare nu este în drept să pretindă constatarea ilegalității concedierii sale din funcție și restabilirea la muncă.

La 12 octombrie 2020, ÎCS "Vistarcom" SRL, reprezentată de avocatul Sîrghi Viorel, a depus referință la recursul depus de Grebnev Roman, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

La 10 septembrie 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de către ÎCS "Vistarcom" SRL la 16 septembrie 2020, iar de către Grebnev Roman la data de 18 septembrie 2020, conform avizelor de recepție (f.d. 25-26 Vol. II).

Cu referire la termenul de declarare a recursurilor, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 18 iunie

2020, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursurile au fost declarate la 14 august 2020 de către Grebnev Roman și la 02 septembrie 2020 de către ÎCS "Vistarcom" SRL, respectiv se consideră depuse în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursurilor, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererile de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursurilor sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurențelor cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursurile declarate nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursurile declarate de Grebnev Roman și ÎCS "Vistarcom" SRL, reprezentată de avocatul Sîrghi Viorel, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibile recursurile înaintate de Grebnev Roman și ÎCS "Vistarcom" SRL, reprezentată de avocatul Sîrghi Viorel.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru